

סילאן דלאל

שני שירים

דה־מיסטיפיקציה

ושולחת הודעה על מימי הבטון והזפת, קני טלפון לוכדים צפורים תועות
 בקצותיהם החדים, לנשם לכולך, לא להכניס את הבגדים לארון־איך לבגד בכל
 ובכל זאת להיות טובה־יבוא בלי־לה, כך להיות אמא, מים, תה, חבוק, לבדק חם,
 לבדק דפק, לנשם לרוחה־והריח החד של משהו נשרף פשאני קמה להתקלח]
 ואסור לסמך על כלום־נה היה הפל על המושב ועל תא הכפפות, מחיתי את זה
 במגבונים לחים וסדרתי את עצמי־שיר זה שאינו שיר מקדש לכל אותם שאין
 להם בעיה להכנס ולצאת מבלי להשאיר סימן ואינו מהוה בקרת כלפי מי מהם]
 ואפשר למחק תצלומים, ציורים, מלים, כתמי אכל קפה ותה, אפשר גם למחק
 לכה אדמה מצפרנים לפני שהולכים לישן]

כדורים מצופים

ההפרות שלי עם זעם היא כזו של ילד קטן, מגלה אותו בצורה אחרת בכל
 פעם־מחדש, מוציאה אותו במקומות שלא צריך. אני רוצה לספר באופן יפה יותר
 על החיים שלי מחוץ לשעות הבית־בלתי־אפשרי להרחיק את האפשרויות האלו]
 ואני סוגרת דלת אחת, דלת שניה ופותחת דלת שלישית־לספר עד חמש, לרוץ
 ולברח ממשהו כשהכל צעקות ועשן ורעש, להחנק ולירק, לעשות תנועות גדולות
 של די־אני יודעת שאני בחיים כי כואב לי־כשייש לי זמן אני נזכרת ללחץ וללחץ
 כל כך חזק עד שאני יכולה לראות אחרת, תמונה־דלת רביעית היא פלה הפחד,
 אני מודעת הבקר יותר מתמיד לאפשרות הקרובה שימנעו ממני לחיות באותו
 האופן בו אני רגילה־אוכלת לחם עם אבוקדו כשאני מרגישה חסרת אונים]